

У ФОКУСУ

Раша Попов

Једном каријериста – увек каријериста

Како се каријериста који ропски служи врху препознаје? – Њега не занима збивање у самој (радној) средини где је он комесар. – То је онај који стално гледа „горе“, а према онима „доле“ је суров

Каријеристи су увек гледали горе, да чују шта другови одозго желе: према онима „горе“ понашали су се боље, а према свима који су „доле“ понашали су се горе. Да ли је та основна црта снисходљивости каријериста према политичком врху друштва, а суровости према потчињенима, данас ишчезла? Не бих рекао. Пошто пословође и директори не долазе на врх гласачком вољом самих запослених, логично је да они већи део својих енергија троше на умиљавање „врху“ који их поставља, штити и брани.

У неким случајевима то је као и у време комунизма, једна партија, а неки пут коалиција која, на пример у општини, завлада! У велику нужду запада та права елитна армија шефова, шефића, команданата и пословођа, кад вољом ширег гласачког тела наступи смена политичке констелације тамо горе на „врху“.

Тада морају да прибегну старој методи познатој из сатиричке девизе Владимира Булатовића Виба: КВД. (Наш велики сатиричар је правио алузију на НКВД, под та три магична слова подразумевао је понашање у духу гесла „како ветар дува“.) Запазићемо да ова Вибова жаока бар споља не одговара временима бирократског социјализма у којима је он живео. Тај је социјализам, како се сам хвастао, био монолитан, увек на истом курсу. Наравно, то само кобајаги: и у та времена монополске власти режим је стално

шеврдао, мењао курс! Отуд тада КВД.

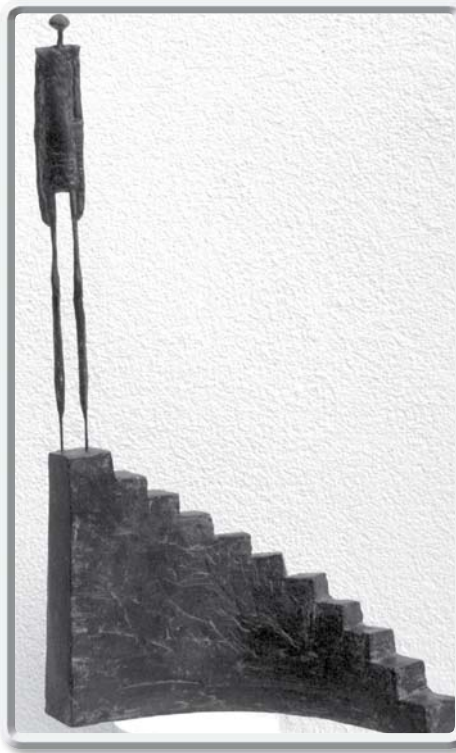
А данас, сасвим природно, уз перманентно буљење у врх, и превртљивост модерних каријериста. Описивали су ми људе који су од увођења парламентаризма променили по три партије!

Како се каријериста који ропски служи врху препознаје? Њега не занима збивање у самој (радној) средини где је он комесар. Није све пропало, ја знам, и људи који нису каријеристи, прате збивања међу својим друговима. Недавно смо ми новинари научног програма Телевизије Београд, бивши и садашњи, обележили 40 година постојања научног програма у тој кући. У просвећеном друштву то је важан догађај.

Но, међу многим новинарима и гостима прославе, приметили смо, седео је само један од великих функционера те некада наше фирме – то је био Милан Вукос, генерални директор од пре двадесет и пет година. Једном мојој екипи забране улазак у студио на Сајму, јер је у њега убачен отров за трова-

ње пацова! Зовем уредника – на викенду је. Зовем директора „оура“ – и он је на викенду. Зовем генералног директора, он се, иако је недеља пре подне, одазове и смести нас у студио без отрова. И још лично дође да види није ли и ту убачен отров... Тако се о повереном му имању брине прави домаћин. И после четврт века њега занима научни програм! То је карактер.

Недавно чујем да у једној градској библиотеци политичке структуре поставише младог интелигентног човека. Кад је распоређивао службенице по одељењима, говорио је овако: „У читаоницу један комад, на рад са одраслима три комада, у завичајну збирку један комад.“ Чудно. Можда је то ниподаштавање живих, а можда је и хумор. То је онај који стално гледа „горе“, а према онима „доле“ је суров. Он највероватније кад се у овој ровитој ситуацији промени коалиција на власти мења своју припадност. Каријериста двадесет и првог века у суштини се врло мало разликује од каријеристе двадесетог века.

ДРУГИ ПИШУ

Са станарима из контејнера у Грачаници

Живот у лименој кутији

Стотинак расељених из различитих крајева Космета живи у 40 металних контејнера. – Добијају по један бесплатан оброк из предшколске установе, јер је већина без икаквих прихода

Мада је врућина упекла још у раним јутарњим сатима, надомак контејнерског насеља у Грачаници још је, чини се, топлије. Зато је и разумљива тишина која влада око четрдесетак контејнера постављених као „под конач“ у четири реда. Док неки од станара подносе врућину у својим „лименим кутијама“ већина њих је испред својих „кућа“.

– Ево, видите шта радимо – готово нељубазно говори Наташа Вирјевић (33) док покушава да у лавору са водом расхлади руке и ноге

своје кћерке Драгане (13), оболеле од церебралне парализе. Иако болесна, девојчица је расположенија за причу. Објашњава да је са родитељима и млађом браћом Лазаром

(11) и Немањом (9) као и сестрама, двогодишњом Јованом и четворомесечном Јеленом, тек неколико месеци у овом смештају где су се вратили из расељеништва.

– Живимо само од туђе неге коју примамо на име болесне кћерке – поново се оглашава девојчицина мајка, додатно револтирана што у контејнеру немају ни фрижидер, ни шпорет попут осталих станара, али и што их, како каже, иако јој је супруг незапослен и имају петоро деце, не следују ни бесплатни оброци.

– Свако од нас је преживео све и свашта почев од 1999. године, а посебно 17. марта 2004. године, у свеопштем нападу на све српско на Космету – причају станари овог насеља постављеног надомак болнице „Симонида“. – Мени су Албанци запалили кућу и узурпирали стан у Обилићу, где нас је до мартовског погрома било око осамсто, а сада нема ни десетак Срба – прича Олгица Суботић (60) која живи у првом контејнеру на улазу у ово својеврсно насеље.

Попут њених суседа из контејнера преко пута, где са родитељима

живе малена Емилија (9) и њен годину дана млађи брат Филип, који такође одрастају у овој „лименој кутији“.

– Услови у којима наша деца уче и пишу домаће задатке веома су тешки. Чести нестанци струје, зими хладноћа, а лети несносна врућина и те како утичу на њихово одрастање и развој – причају Соња (28) и Братислав (29) Стојановић који су јуна месеца 1999. године били приморани да напусте све своје у Урошевцу. Међутим, како у расејању нису могли да опстану, пре неколико година вратили су се у контејнерско насеље али надају се да ће и њихова деца имати своју собу.

Петоро Недељковића такође живи у једној оваквој просторији. Шест година су живели у једној од многобројних ромских кућа, али су и њу морали да напусте. После вишемесечне потраге за новим смештајем „спас“ су пронашли у контејнерима које је руска влада донирала косметским Србима после мартовског погрома 2004. године.

Готово све породице смештене у контејнерском насељу надомак болнице „Симонида“, добијају по један бесплатан оброк из предшколске установе „Ђурђевак“. То им умногоме олакшава живот јер је већина њих без икаквих извора прихода. Међутим, станари истичу да им помоћ последњих година све ређе стиже. Мада им помаже Црвени крст из Грачанице, надлежни истичу да је и њима смањена допрема хуманитарне помоћи.

(Извор: Вечерње новости)

